

[Indenrigsministeren.]

Sven Trier ønskede i Stedet, at der skulde gives Lægernes faglige Organisation Forhandlingsret angaaende de Spørgsmaal, hvorom der ellers skulde forhandles med den praktiserende Læge i Sundhedsstyrelsen. Sven Trier indtog dette Standpunkt, fordi han mente, at den paagældende praktiserende Læge som Konsulent let vilde kunne komme i en Dobbeltstilling, hvor hans Pligter som Led af Sundhedsstyrelsen kom til at kollidere med de praktiserende Lægers Interesser. Jeg har ikke i Lovforslaget kunnet følge dette Standpunkt, men ønsker stærkt at understrege, hvad Udvalgets Fler-tal udtaler, for saa vidt ud fra en vis Tilslutning til Sven Triers principielle Synspunkt, nemlig dette, at den praktiserende Læge som Konsulent i Sundhedsstyrelsen hverken ved Udnævnelsen eller i sin Virksomhed bør opfattes som en egentlig Repræsentant for de praktiserende Læger saa lidt som for disses Organisationer, men at denne Konsulentstilling alene maa have til Formaal at sikre, at der ved Sundhedsstyrelsens Behandling af en Sag, der angaar praktiserende Læger, altid er Sagkundskab til Raadighed for Sundhedsstyrelsen vedrørende disse særlige Forhold.

Jeg skal endnu nævne, at det i § 13 bestemmes, at Indenrigsministeren efter Medicinaldirektørens Indstilling udpeger et Medlem af Lægeraadet eller en til Sekretariatet i overordnet Stilling knyttet Læge til at yde Medicinaldirektøren daglig Bistand ved hans Ledelse af Sundhedsstyrelsen. Der er selvfølgelig ikke Tale om, at der her gives Anledning til Oprettelse af nogen Art ny Tjenestemandstilling. Der er kun Tale om at give Erstatning for den Medhjælp, der under den gældende Lov ydedes Medicinaldirektøren af Næstformanden.

Angaaende de Punkter i Lovforslaget, hvor Ministeriet har ændret i det af det nedsatte Udvalg udarbejdede Forslag, skal jeg indskrænke mig til at henvise til de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, idet der her er gjort Rede derfor. Jeg skal hermed anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling. Jeg tror, at med den Organisation, der her er foreslaaet med Hensyn til den øverste Centralmyndighed paa Sundhedsvæsenets Omraade, vil der være skabt saa stor Handledygtighed og saa stor Mulighed for hurtig Behandling af alle de Sager, som her kommer i Betragtning, som muligt; og jeg vil meget haabe, at det høje Ting vil kunne give sin Tilslutning i alt væsentligt til dette Forslag,

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Retsafgifter i Domssager m. m. af 11. April 1916.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 2490).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Pürschel: Jeg var ved et lille Uheld forhindret i at være til Stede ved Lovforslagets anden Behandling. Derfor vil jeg gerne, inden det forlader dette høje Ting, gøre nogle Bemærkninger angaaende den Skikkelse, det har faaet. Jeg tænker her særlig paa Ændringen i Retsafgiftslovens § 7 a, hvorefter der ikke skal betales mere end 3 Kr. for Foretagelsen af Sager i de Tilfælde, hvor de forliges i det første Retsmøde, notabene naar det sker i Jurisdiktioner, hvor Forligskommissionen er ophævet. Herved har man skabt den, om jeg saa maa sige, henrivende Retstilstand, at der i to Nabojurisdiktioner kan forekomme den Situation, at der i to Sager, der er ganske ens i Henseende til Værdi og hele Forløb, skal betales forskellige Gebyrer. Det kan gaa saaledes, at man i samme Retsbygning i Stuen faar en Sag foretaget for 3 Kr., medens den paa 1ste Sal koster 100 Kr. Denne Tilstand har Udvalgets 14 Medlemmer fundet saa selvindlysende rigtig, at de med deres Navne er gaaet ind for den overfor dette høje Ting og jo ogsaa har den store Tilfredsstillelse, at Tinget har fulgt dem. Den ærede Ordfører begrundede Forslaget — Sp. 2491 — med, at

„Udvalget har ikke fundet, at det Forslag, der er vedtaget i Retsplejeloven, kunde begrunde en saadan Formindskelse af Retsudgifterne i de andre Jurisdiktioner“;

altsaa dem, hvor Forligskommissionerne ikke er ophævet. Nu vil jeg ikke mistænke hverken den ærede Ordfører eller noget af de andre Udvalgsmedlemmer for at føle nogen Glæde ved selve dette at paalægge Udgifter. Denne Glæde vilde jo i den nuværende Situation være næsten diabolisk, og den vilde under alle Forhold være mindre vel forstaaelig og i alle Tilfælde være fuldkommen